

עפ"ת 30842/03/14 - סוהיל זריק נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים
עפ"ת 30842-03-14 זריק נ' מדינת ישראל
בפני כב' השופט רענן בן-יוסף
המערער סוהיל זריק
נגד מדינת ישראל
המשיבה

נוכחים:

ב"כ המערער - עו"ד יעל שלגי

ב"כ המשיבה - עו"ד רוני מודריק

המערער הופיע

[פרוטוקול הושמט]

פסק דין

הערעור נדחה.

נגד המערער הוגש כתב אישום, על-פיו, ביום 02.11.12, בסמוך לשעה 01:00 בדרך השלום בת"א, גרם לתאונת דרכים תוך שהוא סוטה מנתיבו ופגע ברכב אחר. כל זאת הוא עשה כשהוא נתון תחת השפעת אלכוהול, כלומר, היה שיכור.

שכרותו של המערער, על-פי כתב האישום, נקבעה מסירובו ליתן בדיקת דם, ואף מטעמים אחרים כפי שפורטו שם.

המערער כפר בעבירות שיוחסו לו והן עבירות לפי סעיפים 62(3) ו-39 א' לעניין השכרות עם סעיפים נוספים, וכן נהיגה בקלות ראש בניגוד לסעיפים 62(2) ו-38(2) לפקודת התעבורה.

המערער הודה בפני בית משפט קמא שגרם לתאונת דרכים, אף טען שיש להאשימו ולהרשיעו בעבירה קלה יותר - לפי תקנה 40א' לת"ת, ולעניין השכרות כפר מכל וכל.

בית משפט קמא שמע ראיות, ביניהם דיסק - **ת/8**, שגם הערכאה הנוכחית עיינה בו והוא מתעד את דברי המערער בעת

שנתבקש על-ידי שוטרים בשטח לעבור בדיקת שכרות וכן מתעד את התנהגותו של הנאשם.

בהכרעת דינו בית משפט קמא קבע, בפירוש קבע, קביעות עובדה וממצאי מהימנות תוך שהוא מקבל את עמדת עדי התביעה, שהמערער גם סירב לאחר שהוזהר כדין והוסברה לו המשמעות של סירוב ליתן בדיקת דם, וגם שנמצאו ראיות אחרות נסיבתיות כבדות משקל שהמערער שיכור היה עובר לנהיגתו.

מצאתי שהכרעת דינו של בית משפט קמא יסודית, מפורטת ושוקלת את כל הנדרש. ואכן, הוכח על-פי ראיות התביעה כי המערער הוזהר שאם לא יסכים לבדיקת דם, ייחשב שיכור כפי שהדין דורש, אך מעבר לכך היו בפני בית משפט קמא די ממצאים וראיות לכך שהמערער שיכור היה, אף ללא הבדיקה המדעית. המערער נכשל כישלון טוטאלי בבדיקת מאפיינים, כפי שהודה בעצמו בעדות בעמ' 22 לפרוט', שבדיקת המאפיינים לא הייתה טובה - ריח כבד של אלכוהול עלה מפיו. המערער נרדם עובר לאירוע, המערער גרם לתאונת דרכים. שני אלה גם הצביעו על מצבו. לבד מעדותם של השוטרים שהצביעו על מצבו, כלומר, על שכרותו, אף עד התביעה, מר רביץ, האזרח הנפגע בתאונה, עשה רושם חיובי על בית משפט קמא, שאימץ את עדותו במלואה והלה תיאר את התנהגותו של הנאשם כהתנהגות מאוד מוזרה, אף הוא אמר שנדף ממנו ריח אלכוהול ואף סיפר שהמערער דיבר או ענה בצורה לא ברורה, באורח קיצוני.

ההלכה היא, מבית מדרשו של בית משפט העליון, שניתן להרשיע בעבירת שכרות, גם לא על סמך בדיקה מדעית, כפי שהפנה בית משפט קמא ובצדק להלכת ר"ע 666/86, **סמי סודקי נ' מדינת ישראל**, פד"מ (4), 463 ועוד.

בסופו של יום, באופן חד וברור, מסקנותיו של בית משפט קמא בהכרעת הדין בוססו על קביעות עובדה וממצאי מהימנות שקבע. לא מצאתי כל סיבה להתערב באותן קביעות עובדה וממצאי מהימנות וההלכה היא, כידוע, ראה למשל ע"פ 2439/10 **פלוני נ' מדינת ישראל** (06.06.12): **"כלל נקוט הוא מלפנינו, וכמובן אין בכך משום החידוש, כי אין זה מדרכה של ערכאת הערעור להתערב בממצאי העובדה והמהימנות של הערכאה המבררת, וזאת בשל יתרונה המובנה של האחרונה, שהתרשמה ישירות ובלתי אמצעים מקשרים מהעדים ומהראיות..."**.

הערעור הוא גם על חומרת העונש. כך בסעיף 15 לערעור בקצרה, בית משפט קמא גזר למערער פסילה בפועל של 28 חודשים בניכוי עשרה חודשי פסילה מנהלית ושיפוטית, ובהינתן שפסילת המינימום על עבירת השכרות בלבד הינה בת 24 חודשים, אזי לא ניתן בשום פנים ואופן לומר שהעונש שהוטל על המערער, בנסיבות, הוא כזה שמצדיק התערבות ערכאת הערעור.

לבד מהפסילה בפועל הוטלו על המערער רק קנס בסך 2,000 ₪, פסילה ומאסרים מותנים והעונש שהוטל עליו, לטעמי, אף קל מזה שהיה ראוי שיוטל עליו.

הערעור נדחה.

הנני מעכב ביצוע עונש הפסילה בפועל, לפנים משורת הדין ובנסיבות, והמערער יוכל לקבל חזרה את רישיונו ויפקידו

שוב במזכירות בית המשפט לתעבורה בת"א-יפו עד יום **04.05.14** בשעה **10:00**.

ניתן והודע היום, כ"ה אדר ב'
התשע"ד, 27/03/2014, במעמד
הנוכחים.
רענן בן-יוסף, שופט

הוקלד על ידי נופר דוידי